

Vladimír PORVAZNÍK

Nie je až tak veľa Slovákov, ktorí na jachte oboplávali našu matičku Zem. Je iba zhodou okolností, že jeden z nich patrí do našej „sesterskej“, horolezeckej komunity. Divákovi jubilejného 35. Festivalu Ľudia

a hory v Turčianskych Tepliciach ponúkame mimoriadne zaujímavú príležitosť počúvať rozprávanie Vlada Porvazníka o športe, ktorý intenzitou zážitkov a množstvom adrenalínu nijako nezaostáva za dobrodružstvami prežitými aj v tých najvyšších horách.

Vlado hovorí: vždy som sa považoval za horolezca. Dokonca, aj keď som sa nedotkol skaly dlhých 12 rokov, ten vnútorný pocit ostal. Za návrat k lezeniu vďačím Stenlymu Zelenskému. Tak dlho do mňa hučal, až som opäť začal trénovať. Zanedlho prišli Dolomity. Keď ma lanáril do Yosemitev skúsiť vyliezť El Capitána, bolo to ako keby ma volal do vesmíru. Odvtedy

uplynulo šesť rokov a ja som zažil tri nádherné výjazdy do Yosemitev so Stenlym, nestarnúcim Igorom Kollerom, Olegom Fečaninom a Ivom Spillerom.

Vlado filozofuje ďalej: Nikdy som nebol jachtár. Ešte v roku 2000 som zo stanu v kempingu v Chorvátsku pozoroval ukotvené plachetnice a bral som ich ako „auta“ v kempe. O tri roky neskôr som netušil, že Jadranské more mi začne byť malé. Do roku 2007 som nevedel a ani ma to nezaujímalo, ako fúkajú vetry a ako sa s nimi plaví po oceáne. Stredozemné more som považoval za taký obrovský jachtársky revír, že tam mám naveky čo robiť. Až kým som sa v roku 2008 nerozhodol skúsiť preplávať Atlantik. Za nasledujúcich šesť úžasných rokov som šesťkrát preplával Atlantický oceán a oboplával celý svet.

V októbri 2013 vyplával so svojou 14 metrovou plachetnicou CIVETTA 2 na plavbu okolo sveta.

V júni 2015 plavbu úspešne dokončil. Počas 21

mesiacov na mori sme plávali jarným nestálym Stredozemným morom. Videli sme opice na Gibraltárskej skale, Kanárske ostrovy, Karibik aj palmové ostrovy „San Blas“ so svojimi čistými plážami s bielym pieskom.

Videli sme opice na Gibraltárskej skale, Kanárske ostrovy, Karibik aj palmové ostrovy „San Blas“ so svojimi čistými plážami s bielym pieskom. Žasli sme nad logistikou Panamského kanála. Boli sme rozčarovaní nad úradníckou korupciou a súčasne nádhernou prírodou Galapágov. Učarovala nám Francúzka Polynézia od Markézov cez atoly Tuamotu, Tahiti, Raiatea a Bora Bora. Nádherný a divoký Suvarov na Cookových ostrovoch, prívetivá Tonga a Fidži a tak málo civilizovaný ostrov Tana na Vanuatu-Nové Hebridy, ktoré tak nešťastne zdevastoval nedávny hurikán. Hlboký dojem na mňa urobila Austrália so svojou nedotknutou koralovou bariérou a neodmysliteľnými svedkami praveku, krokodíli. Videli sme Bali v Indonézii, atol Kokosového ostrova, preľudnený Mauricius a európsky Reunion. Mys dobrej nádeje v Južnej Afrike, Napoleonov posledný príbytok na Svätej Helene, Brazíliu plnú protikladov a opäť starý dobrý Karibik, odkiaľ sme plávali „domov“ do Stredozemného mora.

Za tých tridsať štyri rokov účinkovali na Festivale Ľudia a hory všelijakí matadori, ale Vlado, to bude isto – extra trieda. Diváci tohtoročného jubilejného 35. Festivalu ĽUDIA A HORY sa majú na čo tešiť –

Vlado Porvazník – horolezecký jachtár? Či jachtársky horolezec?

